

PASARETI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. március 18.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

LÁTNI, FÉLNI, HINNI

Énekek: 150,1.; 611; 630,1. 3.; 138, 3-4.

Lekció: 2Mózes 14,8-18,

Alapige: 2Mózes 14,30-31,

És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Égyiptombeliek kezéből; és látá Izráel a megholt Égyiptombelieket a tenger partján. És látá Izráel azt a nagy dolgot, amelyet cselekedék az Úr Égyiptomban: félé azért a nép az Urat és hívének az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Édesatyánk, a gyülekezet közösségében olyan felemelő számunkra minden úrnapián átélni, hogy előtted hódolhatunk, téged imádkozhatunk, te pedig szólni akarsz hozzánk, így jelen lenni velünk, közöttünk. Imádkozunk téged, hogy nemcsak a mennyei dicsőségben hangzik a dicséret, ahogy énekelhettük is a zsoltárban. Áldunk téged, hogy itt a földön is ugyanezt tehetjük mi.

Magasztalunk téged, hogyha csak az elmúlt héten is tapasztalhattuk szabadításod örömét. Köszönjük, hogyha bármelyikünknek lenne most félelem a szívében, a bukások, a bűnök miatt keserűség, szégyen, áldunk, hogy a te szabadításod ma is teljes. Köszönjük, hogy nemcsak a bűntől szabadítottál, hanem felszabadítottál a krisztusi életre. És, hogy ebben akarsz ma is erősíteni.

Áldunk téged, Urunk, a természetben mutatott kegyelmedért, gondoskodásodért. Ugyanakkor tudjuk, hogy vannak, akiknek a havazás veszélyt jelent az utazás szempontjából. Kérünk, hogy őrizd őket, sokan mennek ma templomba, vigyázz a te népedre.

És köszönjük, hogy akik betegek, akik bármi más miatt nem tudnak itt lenni velünk, közöttünk, de idegondolhatnak lélekben és velünk együtt magasztalhatnak téged. A betegek számára az elég kegyelmet kérjük, Urunk, az istentisztelet elején is már. Nekik is hadd legyen a te igéd – ha olvassák vagy hallgatják felvételtől – áldó igévé, személyessé. Ahogy nekünk is, mennyei Édesatyánk, az Úr Jézusért.

Az ő nevében kérjük, hallgasd meg imádságunkat, fogadd kedvesen hálaadásunkat, imádatunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Nemzeti ünnepünkön én beteg édesanyámmal voltam otthon, és a tévén keresztül éltük át az ünnepet, mindazt amiért hálásak lehetünk március 15-e kapcsán. Azt gondolom, hogy így a gyülekezeti istentiszteleti közösségben is fontos azt újra meg újra tudatosítanunk, hogy mi nemcsak imádkozhatunk népünkért, hanem hálásak is lehetünk az ismert hősökért is meg a névtelen hősökért, akik az életüket is készek voltak föláldozni annak idején, hogy ne csak múltja legyen nemzetünknek, népünknek, hanem jelene és jövője is. Milyen nagy ajándék, hogy ezen a nemzeti ünnepen a médián keresztül is nagyon sokszor hallhattuk, hogy ez a szabadság ünnepe. Szabadság és szuverenitás ünnepe.

Izrael népe számára a vörös-tengeri átkelés pedig a szabadítás napja, ünnepe lett. Ahogy hallhattuk is az elmúlt úrnapián az istentiszteleten: hirdeti, hogy ami akkor és ott történt a szó fizikai értelmében, micsoda kiváltság, lelkileg is üzenetet hordoz, szabadítás a bűnből, a halálból, a kárhozatból, és ezt a szabadítást Jézus vitte végbe. Az ószövetségen keresztül végigvonul a szabadítás napján tapasztaltak témája. Maga az Úr is többször utal vissza a népének, hogy erősítse őket. Ami aznap történt, meghatározó lett a nép jövője szempontjából, és természetesen mutat előre Krisztus váltságművére.

Nagyon megragadott engem ennek az igének a végén az, ahogyan már a szavakból is sugárzik, hogy ki is van a középpontban, ki is van igazából a nép számára a szabadítás napján, a szabadítás átélése után a figyelem középpontjában. Többször hallottuk az Úr kifejezést. S hogy ehhez az Úrhoz hogyan viszonyul a nép? Három állítmánnyal – és erről lesz majd szó, erről is ma –, hogy ez a nép látta az Urat, ahogyan ő szabadított, félté az Urat, illetve hittek az Úrnak. Látta, félté az Urat, hittek az Úrnak.

Nem is az volt tehát a fontos igazából, ami történt, hanem aki cselekedett. Rögtön hadd jegyezzem meg, hogy ez a nap, ők már mögötte vannak mindannak, ami megtörtént akkor és ott, de meghatározta azt, ami következett utána. Ha belegondolunk, hányszor kételkedtek az Úrban, sőt lázadtak ellene. Többször volt, hogy nem hittek az Úrnak, nem félték őt, nem látták az Úr tetteit. Ekkor volt, hogy Isten újra meg újra visszatekintette őket, hogy nézzétek meg, mit tettem akkor és ott.

Ez nekünk is fontos, hogy újra meg újra mindig Jézushoz kell visszamenni. Látni, hogy mit tett a szabadító Isten, Jézus maga, mint szabadító Isten ott a keresztén aratott győzelmével, feltámadásával, és ez hogy határozza meg a hétköznapjainkat is akár. Ezért fontos tisztázni nekünk is néhány gondolatban, hogy mit jelent számunkra látni, félni az Urat, illetve hinni benne. Igazából nem új dolgok hangoznak el, hanem inkább hangsúlyok csupán a bibliai kijelentés alapján is.

Hallhattuk az elmúlt istentiszteleten, hogy az Úr keze kifejezés is szerepel. Rendkívül megragadó és önmagában beszédes, hogy mikor ezt mondja az ige: „És megszabadítá az Úr azon a napon Izráelt az Egyiptombeliek kezéből” (itt tehát a kéz kifejezés), az ősi nyelvben a 31. versben így kezdődik a kijelentés: és látta Izrael azt a nagy kezet, amelyet cselekedék az Úr Egyiptomban, vagy Egyiptom ellen. 1590-ben Károli, mikor fordította ezt a szakaszt, megnéztem, ő valahogy így adta vissza, hogy: látta Izrael az Úr nagy hatalmasságát, melyet cselekedék az

egyiptombeliek ellen. Ő is azt emelte ki, hogy hatalmas, nagy dolog, nagy hatalmasság, és egyiptombeliek ellen. Ez a héber kifejezésben a kéz.

Ez az az isteni kéz, amely a szabadítás ígéleténél is elhangzik, a szabadítás végbemenetelénél – itt a történetben –, és a szabadítás végbemenetele utáni történetekben is többször. Most csak utalok néhány versre. 3. rész 20. versében, amikor elhívja Mózes a csipkebokornál, abban a történetben; 6. rész 1. versében, amikor Mózes maga is előtte kesereg és Isten mondja, hogy majd meglátod, milyen hatalmas kézzel cselekszem én. Aztán a 7. részben is, amikor készül Isten a csapásokra. Hallottuk itt a 14. részben. Megjegyzem, hogy a 8. versben is, amikor ezt volt: „Izrael fiai pedig mentek nagy hatalommal” – itt a kéz kifejezés, kép szerepel: mentek nagy kéz által, nagy kézzel. A folytatásban is olvashattuk a Mózes énekében a 15. részben az ’Úr jobbját’, az ’Úr hatalmas karja’ kifejezéseket. Végigmegy a Szentírásan ez a gondolat. Láta Izrael az Úr kezét.

Mit is láttak aznap? Hallottuk a történet 8. versétől kezdődően, hogy két ’íme’ szócska is szerepel. A 10. versben az ’íme’ szócska, ami azt mutatja, hogy lásd meg, most jön a legfontosabb kijelentés. Nem tudom, emlékszünk-e, hogy az ’íme’ szócska milyen látásra vonatkozott? „Amint közeledék a Fáraó, Izrael fiai felemelék szemeiket, és ímé az Égyiptombeliek nyomukban vannak.” Nagyon megijedtek, elkezdtek rettegni. Imádkoztak, kiáltottak ők az Úrhoz, de... – hát sajnos nekem az nagyon ismerős, hogy én imádkozom és kiáltok az Úrhoz, de tele vagyok félelemmel – félelemmel telve, mert látják a láthatókat. Ímé Izrael fiai látják a láthatókat. Hadd mondjam így most a kép miatt: látják Egyiptom kezét. A fáraó maga is istennek tartotta magát, illetve tartották őt. Emlékszünk, hogy a tíz csapás Egyiptom istenei fölötti csapás is volt. Az elsőszülöttek is meghaltak már, a nép már kijöhetett, de amikor zsákutcába kerülnek a láthatók szempontjából, hiszen ott a tenger, hátuk mögött a fáraó serege. A fáraó keze. Az életüket féltik, jobb lett volna maradni. A hívó ember, Isten népe egész közössége félelemmel teljes.

Ez nagyon egyszerű hétköznapi helyzetekben is megvalósulhat sajnos. Amikor jöttem haza a nemzeti ünnepen, pontosan a Bem térnél történt, hogy hatalmas csattanást hallok hátulról, azt hittem, nekem jött valaki, az autónak, de hát akkor meglökődött volna a kocsival. Így kiderült, hogy valami eltört. Mivel készülni kellett igehirdetésekre (Pécelen tanítottam tegnap bibliaiskolában), egyszerűen nem volt lehetőség utánajárni. Valószínű egy rugó törhetett el, mert haza tudtam gurulni. De abban a pillanatban, mikor megtörtént, hogy eltört valami és a kocsival még gurul, talán még haza tudok jönni ide a szolgálati lakáshoz. Azonnal eszembe jutott az is, hogy én majd ma délután nógrádi misszióba kell, hogy menjek, ahol az okkultizmus témakörében kell előadást, illetve hát igehirdetést tartani – jobb ezt így mondani. És egy pillanat alatt belegondoltam, hogy hát az is lehet, hogy a dolgok azért történnek így a kocsival, hogy ne tudjak lemenni? Most akkor mi lesz, hogy lesz?

Hétköznapi körülmények miatti aggodalmaskodás kezdett volna rám törni, csak eszembe jutott, hogy nehogy már aggodalmaskodjam, majd az Úr tudja, hogy mi fog történni. És lehet, hogy a hó miatt sem lehet lemenni most Nógrádba, de egy biztos, Máté barátommal megbeszéltük, hogy majd akkor ő indul később és megyünk együtt.

Ha pedig az okkultizmus témájára gondolunk, azért ezt még hadd említsem meg, még hívő emberek is egyszerűen érthetetlen félelemmel küzdenek és nem tudják, hogy miért. Vagy olvassák a Bibliát, ott vannak az istentiszteleten, korábban nagyon élvezték, szerették. Mi miatt nem szeretem most az Úr szavát? Mi van velem? Miért félek? Miért hallok hangokat? Mert a nógrádi misszióban is, ott a cigány testvérek között is ilyen nehéz dolgok vannak. Félelem. Mert az egyiptomi szabadítás nemcsak fizikai, hanem ahogy hallottuk az elmúlt istentiszteleten, a bűn, a kárhozat, a halál hatalmából is megszabadított, de attól még a láthatók, meg a körülmények miatt lehet félelem.

Olyan jó viszont, hogy a 17. versben is van egy 'íme' szócska. Az mire is utal? „Én pedig ímé megkeményítem az Égyiptombeliek szívét, hogy bemenjenek utánok, és megdicsőíttetem a Faraó által és az ő egész serege által, szekerei és lovasai által. És megtudják az Égyiptombeliek, hogy én vagyok az Úr,...” – ez meg a láthatatlan valóság. Azt mondja az Úr, hogy végérvényesen ítélek.

Nincs szükség bővebben kifejtetni, csak utalok rá: az egyiptomi fáraó megkeményítette a szívét, nem hallgatott az Úrra. A hatodik csapástól kezdődően azt olvassuk a történetben: az Úr ítéletének a jeleként az Úr megkeményíti a fáraó szívét. De ez az egész az Úr hatalma, gondoskodása alatt. Az ő népét szabadítja, az istentelen uralkodót és azokat, akik az ő népe ellen vannak, ítélni fogja. Most fogja végbevinni a végérvényes megítéltetést. Ez a láthatatlanok.

Emlékeztetőül hadd mondjam, hogy Mózesnek az Úr a rész elején kijelentette, olvashattuk, hogy azért kerültök ilyen eltévelyedett helyzetbe látszólag, hogy az egyiptomi király majd azt gondolja, hogy... És én megkeményítem a szívét. Valószínű, hogy ezt Izrael hallhatta, tudhatta, csak amikor ott a baj, akkor mondhatta az Úr sok mindent előtte, akkor a láthatókra koncentrálnak sajnos a hívő nép is néha. De az Úr is akkor és ott van, és ímé figyeljünk erre.

Nagyon beszédes az a kifejezés, amit itt használ az Úr: megdicsőíttetem. A 7. rész 14. versében, amikor kijelenti Mózesnek (az első csapás története leírásakor történik ez), azt mondja: kemény a fáraó szíve. Kemény a fáraó szíve. Ugyanezt a szót, hogy kemény, használja itt, hogy megdicsőíttetem, mert az alapjelentése ennek a héber kifejezésnek, hogy valaminek súlya van, nehéz, kemény. Dicsőség, megdicsőíttetés. A kemény szívű fáraót Isten megkeményíti, mert ez már ítélet, és ebben látszik az Isten dicsősége. Önmagában Isten leleplezi, hogy kicsoda a fáraó, milyen erős a fáraó keze, és milyen erős az Úr keze.

Itt megjegyzem, hogy amikor a harmadik csapást próbálták produkálni a mágusok, de nem tudták, akkor mondták: – Faraó, az Isten ujja ez! Az Úr Jézus ezt a történeti részletet emeli ki akkor, mikor egy néma és vak ördögöt szabadít meg, és azt mondják róla az ellenségei, hogy a Belzebúb által, az ördögök fejedelme által szabadít, és akkor mondja Jézus: „Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.” Most a kép miatt hadd mondjam így: még az ujj is elég az Istennek, már az Isten ujja is olyan, hogy ördögöket űzhet. Hát az isteni kéz, az Úr keze!

Mindjárt látjuk, hogy mi mindent tett. Látta Izrael az Úr kezét. Persze utólag, amikor a láthatók színterén is látszik, akkor könnyebb látni, de nekünk, akiknek ez az ige kijelenteték, hogy mi láthatjuk előre is. Itt van a történet, illetve minősí-

tetten nekünk az Úr Jézus váltságműve beteljesedett valósága is ott van még hatalmasabban.

Az Úr kezét látni tehát azt jelenti, hogy az Úr személye a döntő, órá néznek, őt látják. Ez a kifejezés ezt jelzi először: ki az Úr, mi a terve, célja, akarata, döntése, hogyan érez az övéi iránt. Tehát benne van, hogy még nem tesz semmit, de már ő az, aki. De az Úr keze kifejezés azt is jelzi, amikor ez az isteni kéz elkezd cselekedni. Ítéletében is, szabadításában is megdicsőíti magát. Jaj azoknak, akiket ítél az Úr! Áldott az Úr azok számára, akiket szabadít.

Itt lépünk tovább. Látta az Úr kezét Izrael és ezt olvastuk: félte az Urat. Engem nagyon megragadott ez is itt az utolsó versekben, versben, hogy nem az jött ezután, hogy látta Izrael az Úr kezét, milyen hatalmas dolgot tett az Úr és bíztak az Úrban, hanem előtte itt van ez, hogy 'és félte az Urat'. Valahogy az istenfélelem megelőzi a hitet, a bizalmat, amit itt a kifejezésben használ a Szentírás.

Emlékszünk, remélem, hogy a 'félni az Urat' mit is jelent: tisztelet, alázatos hódolat az iránt, aki nagyobb nálam, hatalmasabb. Magyar nyelvben szoktuk ezt is régebben használni, hogy a gyermek féli a szüleit, azaz tiszteli. Vagy a feleség. A Károli fordításban így van: „az asszony pedig meglássa, hogy félje a férjét”, azaz tisztelje, a férj meg szeresse a feleségét. Tehát a félelem, a tisztelet kifejezéseként.

Aznap mit is félt Izrael? Hát félt nem mit, hanem félt Egyiptomtól. Látta, és íme látta Egyiptomot és rendkívüli félelemmel elkezdtek félni. De mivel most már az Urat látja, rá figyel, most már az Urat féli. Ugyanaz a szó az ősi nyelvben, csak más a tárgy. Aki az Istent féli ma is, annak nincs mitől félnie.

Néhány kifejezést kiemelve csupán, nem is magyarázva, csak kiemelve, hogy az Úr keze akkor mit is tett, ami miatt látták az ő hatalmát, hatalmasságát, hogy ki is ő valójában?

Rögtön hadd jegyezzem meg, már a név maga is ezt jelzi: az Úr. Emlékszünk, a szövetségi ígéreteket tevő Isten, de aki most már a szabadítás miatt, aki a szövetségi ígéreteket beteljesíteni akarja, aki nagyon személyesen Isten az övéi számára, tehát benne van az Úr személyének a nagysága. A múltban is valamit mondott esküvel is Ábrahámnak, jelenben most ezeket azért teszi, mert ő az, aki, és a jövőben is ez az Úr lesz a mi Istenünk. Maga a kifejezés is tehát az Úr nevéként mutatja, hogy ki is ő.

Aztán benne van ez, hogy Mózesen keresztül ezt mondja a népnek, ne féljete, megálljatok és nézzétek az Úr szabadítását, amelyet ma cselekszik veletek. Félelem nélkül álljatok meg – az ősi kifejezésben benne van az a gondolat, hogy mint egy hadsereg a frontvonalon föláll, és lehet, hogy az egyes katonák félnek esetleg látva az ellenséget, de a hadsereg akkor is ott áll. És nem menekül el a katona, hanem bármi is van a szívében, ott áll, megáll. De most itt nem harcolni kell, mert a hadseregtábornok harcol csupán, nektek csak nézni kell, hogy harcol az Úr érte. Tehát lássátok az Úr magasztosságát, személyének a nagyságát, ő harcol értetek.

Volt olyan történet is, gondoljunk rögtön az amálekíták támadására, mikor Józsué harcol a karddal, Mózes, Áron és Húr pedig imádkozik a dombon, ahol tehát az Úr eszközöket is használt a harcában, népe vezetőit meg a hadseregét, de ez a harc olyan, amit csak az Úr végezhet, csak az Úr végezhet el, végezhet be.

Itt egyszerűen nem lehet kihagyni, hogy mondjuk ki, mit is mondott Jézus az utolsó előtti szavaként a kereszten? „Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.” „Atyám, a te kezeidbe teszem le lelkemet.” „Elvégeztetett!” – mert ami Egyiptomban szabadítás, ami miatt félhette a nép az Urat, az nekünk már Jézusban a szabadítás. Isten nekünk is ezt mondja: ezt a harcot én harcolom, nem neked kell. A sátánnal, a bűnnel, a halállal, a kárhozattal szemben mi nem megyünk semmire. Nem is kell, mert az Úr harcol értetek.

Azt mondta itt Mózesnek: ne is kiálts, Mózes, mert most nem kiáltani kell, hanem nyújtsd ki a kezed és majd meglátjátok, mi történik. Maradjatok veszteg, maradjatok csendben, mert az Úr harcol. És mi történt? A vizek kőfal gyanánt álltak. És most hadd mondjam így, hogy Izrael számára ezek a vizek kőfal gyanánt mutatták, hogy ez az út, amelyen keresztül az Úr a szabadítását végzi. Aztán jöttek az egyiptomi hadsereg tagjai, a lovasok és ez a vízkőfal rájuk omlott és elpusztultak.

Ezek történtek. De ahogy kezdtük az elején, nem is a történések a fontosak, hanem az az Úr, aki cselekszik és őt félik, tisztelik hódolattal. Ő nem a Jézuska. Ő nem a haverom az Úr Jézus, hanem ő Jézus Krisztus, az Isten Fia, aki barátunknak tart bennünket, akivel lehet tegeződni magyar nyelven is, de akit Úrként tisztelünk, a Szentháromság Isten második személyeként. Tisztelni, hódolattal félni, mert ő is valóban az, aki.

Egy egyszerű képpel élve ez a tisztelet, hódolat valahogy olyasmi, mint amikor egy gyermek csakugyan látja, hogy a szülői kéz mire képes. A szülői kéz – tisztelem, még nem látom, hogy megoldódott volna az a probléma, ami engem, a gyermeket érinti, de tudom, hogy apa vagy anya, majd ő megoldja. Még nem tett semmit a szülő, de a gyermek tudja, hogy nincs mitől félni, mert van velem egy hatalmas kéz.

És itt hétköznapi dolgok is történnek. Engem úgy megragadott az az egyszerű tény, amit észrevettem a 16. részben, a manna történet, hogy ott Isten azt mondta a népnek, hogy reggel majd meglátjátok az Úr dicsőségét. Nem azt, hogy meglátjátok, hogy majd mannat, azaz kenyeret adok nektek – hétköznapi gondoskodás –, hanem majd meglátjátok az Úr dicsőségét. Ha Jézusban a szabadítást egyszer s mindenkorra elvégezte Isten, ami az egyiptomi szabadítás Izraelnek, nekünk az Úr Jézusban beteljesedve még magasztosabban, hát akkor azt gondolnánk, hogy bármilyen hétköznapi dolgok miatt aggodalmaskodni kellene? Van, amikor az Isten gondoskodása, hogy az ő dicsőségét megmutassa, az egyszerű hétköznapi dolgok tekintetében is szabadítás. Mert a gondoskodó Isten van, amikor szabadítani akar, mert olyan a baj.

A Sínai hegynél olvastuk, hogy annyira félték az Istent, hogy szinte félték a hangjától. Mózesrel beszéljen az Isten, mert mi nem bírjuk elhordozni a hangját, amit hallunk. De olyan szomorú, hogy aztán az aranyborjúval mégiscsak vétkeznek. Ott néhány nap telt el, egy-két-három hét. Ott már nem félték az Urat, egyből belementek a bálványimádásba.

Jézus számára sem volt mindegy, hogy most féli a mennyei Atyát, azaz tiszteli a mennyei Atyát, és a szavát, vagy azt mondja, hogy: – Jó, hát akkor leborulok a sátán előtt, és akkor meg van oldva minden problémám, mert az egész világ

az enyém lesz, amit ugye ígért is nekem a mennyei Atya. De Jézus sem lett bálványimádó, sátánimádó, hanem tisztelte, félte a mennyei Atyát, az ő szavát. Az Úr Jézus személyében Isten megmutatta, hogy milyen az, amikor ő szabadítani akar minden tekintetben. Jézusban láthatjuk azt az Urat, akit mi is félhetünk, tisztelhetünk, hiszen ő elmondta: „Elvégeztetett!” „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” „...és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” – majd a keresztlőkor is halljuk nemsokára, hogy milyen az Úr.

S ha mindez igaz, akkor ezek után már nagyon egyszerű a folytatás, mert azt mondja itt az ige, hogy mivel látta az Urat, félte az Urat, ezért hittek az Úrnak és Mózesnek, az ő szolgájának, aki az Úr szavát és jelenlétét képviselte akkor és ott. Hittek az Úrnak – itt is az ősi szöveg állítmánya nagyon beszédes, mert az alapjelentése ennek a szónak ez, hogy megszilárdít, megalapoz. Itt viszont, ahogy az Úr kijelentésében szerepel, azt jelenti, hogy szilárdan, megalapozottan hinni, bízni, remélni. Tehát nem hitecske, talán úgy lesz, hogy, hanem teljes bizonyossággal, szilárd alapokon nyugvó módon hinni, bízni. A kép miatt – mert ismerjük a képet, át is éltük kisgyerekkorunkban –, amikor a szülői kéz tart, az olyan erős, az olyan szilárd egy gyermek számára, hogy bármi történik körülötte, neki az a döntő, hogy tart engem, van kiben bízni. Ott van Izrael népe a szabadító Úr kezében. Már nemcsak a kezét látom, látom, hogy hogyan cselekszik, hanem benne vagyok a kezében, mert megtart. Ímé én ti veletek vagyok – továbbmegy, nem csak úgy talán, hanem itt vagytok, a kezemben vagytok, mert megtartalak benneteket.

Pontosan ezért lehet az, hogy sajnos a folytatásban hallhattuk, amíg leértek a Sínai hegyhez, az alatt a három hónap alatt is annyi szomorú dolog történt. Késérű szívűek voltak, zúgolódtak az Úr ellen is, Mózes ellen, kísértették az Urat, nem bíztak benne, aranyborjúval vétkeztek, és egy csomó negatívum, ami jelzi, hogy Izrael népe és a világi körülmények között élve néha világias módon. De az Úr akkor is ott volt. És megtartotta őket. Ezért is utalt vissza, hogy nézzétek meg, mi történt akkor és ott veletek, mert az az Úr vagyok én most is.

Nekünk még náluknál is magasztosabban igaz tehát, hogy mi Jézusra nézhetünk, nézzétek meg, hogy mit tettem értetek, elveszett bűnösökért, és lássátok meg, hogy most is megtartalak. Ézsaiás könyve 28. részének 16. versében is hasonlóan szerepel az állítmány, amikor messiási ígéretképpen beszél Jézusról, aztán így folytatja: „...aki benne hisz, az nem fut”. „...aki benne hisz, az nem fut” – mert nincs miért, mert van kiben bízni.

Te hol szorulsz az Úr szabadítására akár napi gondoskodás tekintetében? Személyes életedben, házasságodban, családi életedben? Nemzetünkre gondolva, Európára gondolva? Hol szorulunk szabadításra? Ehhez látnunk kell sokkal inkább azt, hogy ki az az Úr, aki a szabadító Isten, akit láthatunk, pedig láthatatlan, akit tapasztalhatunk, mert az ő isteni keze ma is cselekszik, és akiben bízhatunk. Erre a bizalomra akar bennünket az Úr erősíteni, bátorítani, hogy így lehessünk mi is boldog hívő emberek, boldog hívő nép.

Amilyen boldog lehetett Izrael népe az egyiptomi szabadulás átélését követően a vörös-tengeri átkelés után is, mert látta az Urat, félte az Urat, hitt az Úrnak. Ez a boldogság a mienk is, csak hogy nekünk már Jézusért.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Édesatyánk, mert a Gecsemáné kertben is eldőlt, hogy amit te öröktől fogva elvégeztél, azt az engedelmes Fiú, az Egyszülötted, a Szeretted elvégzi. Köszönjük, hogy végbevitte kereszthalálával, feltámadásával, dicsőséges uralkodásával és kiteljesíti majd eljövetelekor értünk is. Imádkunk, hogy Szentlelked és ígéd által számunkra ezek a te isteni tetteid személyes valóság lehetnek a hétköznapok során is.

Köszönjük, hogy velünk az Úr. Hogy minden körülmény, baj közepette is láthatjuk őt. És hogy az Úr nekünk is szabadító Isten. Áldunk, hogy félhetünk téged, bízhatunk benned szilárdan. Sőt, remélhetünk, reménykedhetünk a jövő szempontjából is.

Magasztalunk, Urunk, hogy valóban ezzel a reménységgel tudhatjuk a te kezében a gyermekeinket, unokáinkat, dédunokáinkat, szüleinket, nagyszüleinket, dédszüleinket akkor is, ha betegek.

Áldunk téged, hogy népünket is, vezetőinket is a te kezébe tehetjük most is le. Köszönjük, hogy akármilyen nehéz is a helyzet Kárpátalján most a magyaroknak a sok támadás miatt is meg a háború miatt, tudjuk, Urunk, hogy jó kezekben vannak. Kérünk arra, hogy a tieid ezért bízzanak benned, tudjanak ott is képviselni. Mi is, Urunk, szeretnénk ezt tenni.

Valóban kérjük, hogy a személyes életünk, a család életünk, gyülekezeti életünk is mutassa annak a hívő életnek az örömét, hogy szabadok vagyunk, mert az Úr a szabadító. És mi őbenne bízunk, őt féljük, az ő munkáját látjuk az életünkben minden nap. Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézusért.

Ámen.

138,3-4 ének

3. Ez Urat, ki felségesen Csudát teszen, Felmagasztalják.
Mondván: nagy ő dicsősége És ereje, Őt azért áldják.
Mert noha ül nagy magasan, De lát nyilván Alatt valókat;
Magas dolgokat is könnyen, Lát élesen, Mind fent, mind alatt.

4. Mindennemű szükségemben, Ínségemben Megerősítesz;
Láttukra ellenségimnek, Kik gyűlölnek, Engem megmentesz.
Amit az Úr egyszer végez, Az jó véghez megyen mindenütt.
Jókedved megáll: ne hagyd el, Sőt végezd el Kezed munkáit!